

Kendskab til den og efter dette Kendskab kunde afsige sin Dom. Den højtærede Statsminister har ikke fremsat nogen Tilkendegivelse angaaende min Forstaaelse af hans Bemærkninger om, at Planen ikke har været behandlet i Ministeriet. Jeg vil derfor fremdeles fastholde den Opfattelse af dette Forhold, jeg udtalte før. 3 Medlemmer af Ministeriet Neergaard har — saaledes vides det — kendt denne Plan. Den ene, Hr. J. C. Christensen, er for længst udtraadt af Ministeriet, den anden, Udenrigsministeren, Harald Scavenius, er udtraadt ved Rekonstruktionen. Tilbage sidder endnu kun een, Statsministeren, ene med det paa fuld Viden grundede Ansvar for denne Plan og denne Politik. Maatte denne ene tilbageblevne Politiker snart, snarest muligt, dele Skæbne med de to andre, saaledes at ingen dansk Minister længer findes, som har noget virkelig Medansvar for denne Politik.

L. Rasmussen: Den noget skarpe Karakteristik, som jeg gav af Venstres og de Konservatives Valgagitation under Valgene i 1920, foranledigede det konservative Folkepartis Formand, det ærede Medlem Hr. Pürschel, til at komme frem og fortælle, at den Agitation, man førte fra konservativ Side i 1920, virkelig var ærlig ment. Ja, jeg kan ikke tænke mig, at det ærede Medlem ret vel kunde sige andet, og jeg vil ogsaa tro, at der baade indenfor Venstre og indenfor de Konservative var enkelte naive Sjæle, der virkelig troede det, der blev sagt, troede, at Hensigten med at faa den radikale Regering bort var den at faa en bedre Ordning af det sønderjydske Spørgsmaal. Men alle ved, det ved de Konservative, og det ved det ærede Medlem Hr. Pürschel, at Forholdet var det, at Venstre begyndte at se, at der var alvorlig Fare for en ny Valgordning, og da det ikke gik an at benytte den som Skræmmebillede, maatte man sige noget andet — og saa sagde man, at den radikal-socialdemokratiske Regering svigtede Sønderjyderne i deres Kamp. Og saa førte man Internationaliseringsspørgsmaalet frem, det var det fornemste Nummer i Valgkampen. Nu kommer vi i Dag og spørger, om vi da ikke maa faa at vide, hvad denne Internationaliseringsplan gik ud paa, og hvis det ærede Medlem Hr. Pürschel vil sige andet end Selvfølgeligheder, saa kan han eet af to, enten sige: Jeg mente det alvorligt i 1920, da jeg sluttede mig til Internationaliseringsplanen, men jeg mener det

ikke længere, og jeg beder jer derfor om at tie stille, det er Fortids Synder, som vi helst skal skjule — det ærede Medlem Hr. Vanggaard sagde jo: Lad der blive Fred og Ro om denne Sag —, det var et Fejlgreb af os, lad os ikke tale mere om det, eller ogsaa kan det ærede Medlem Hr. Pürschel sige: Jeg staar i Dag stadig paa mit Standpunkt fra 1920, lad os faa Planerne frem, Hr. Statsminister, for det var en god Sag, og de vil vise, hvorledes Radikale og Socialdemokrater vanrøgtede det sønderjydske Spørgsmaal, lad os faa Papirerne paa Bordet, saa man kan se, hvor godt vi stod i 1920. Enten — Eller: Enten maa det ærede Medlem tage Afstand fra Internationaliseringsplanerne eller ogsaa bede om at faa Papirerne paa Bordet. Det betyder jo intet at sige: Vi var ærlige i 1920, for det manglede bare, at en Partiformand skulde træde op og sige: Vi mente ikke, hvad vi sagde. Men lad de Konservative enten slutte sig til os og sige: Maa vi bede om at faa Papirerne frem, eller ogsaa sige: Vi gjorde fejl i 1920, lad Glemselens Slør hvile over det, og lad os komme til at tale om noget andet. Andre Standpunkter kan ikke ret vel tænkes.

Holstein: Den Vurdering, som det ærede Medlem Hr. Rode gav af den Maade, hvorpaa Venstre benyttede det sønderjydske Spørgsmaal i Foraaret 1920 og i øvrigt ogsaa i de paafølgende Maaneder, tiltræder jeg ganske. Jeg havde ikke samme Opfattelse den Gang, fordi jeg, som det ærede Medlem Hr. Rode siger, endnu ikke vidste, hvad Partiet Venstre er, saaledes som jeg nu kender det efter 2 Aars Erfaring. I den Henseende er jeg altsaa ikke uenig med det ærede Medlem. Derimod er jeg ganske uenig med ham, naar han paa- staar, at Venstre ikke alene ikke opnaaede mere, end det radikale Ministerium havde opnaaet, men at det endog satte til af den nationale Agtelse, som det radikale Ministerium havde erhvervet for Landet i det almindelige Omdømme i Europa. Jeg tror ikke, Venstre satte noget til, for der kunde vanskeligt sættes mere til. Der tror jeg altsaa ikke, at Venstre gjorde nogen Ulykke, og jeg tror heller ikke, det i og for sig var nogen Ulykke, at det sønderjydske Spørgsmaal ikke blev løst, før man havde spurgt det danske Folk om dets Syn paa vor fremtidige Grænseordning, men Fejlen var den, at dette ikke var sket for længe siden. Den radikale Regering har jo altid selv hævdet, at man i store afgørende Spørgsmaal skal appellere til Folket, naar